

Konj in kamela.

(Basen; nemški spisal Weddigen.)

„**K**onj kako si počasna in nevkretna žival,“ reče konj kameli, ko sta nesla nekoč težka tovora skozi pustinjo. „Jaz si upam nesti ne samó svojega jezdeca, temveč še po vrhu tvojo težo in to še jedenkrat takó naglo kakor ti. Služabniki, ki so tako leni in počasni, kakor si ti, ne zaslužijo, da se jim daje hrana.“

„Govoriti je pač lahko, kako si uren in vztrajen, ali dokazati je težje,“ odvrne mu kamela.

„Dokazati?“ začudi se konj. „Daj mi svoj tovor!“

To rekši odvzame prevzetni konj še polovico kamelinega tovora ter zdirja ž njim urnih nog po peščeni pustinji.

Zeló je pripekalo sonce in silna žeja je mučila konja. Od hude vročine onemore pod svojo težo, zgruzi se na tla ter obleži v pesku. Počasi prikoraka tudi kamela do torišča, kder se je prevzetni konj boril sè smrtjo. „Ti si vže opešal — siromak — a jaz niti ne čutim, da hodim,“ reče mu kamela.

Kdor je prenegel, ne vztraja!

Preložil A. K—i.

Žalik žene.

(Národna pripovedka.)

štajerskeje, od visokih gorá obkroženeje dolinici, po katereje se vije bistri potok Dreta, pritek Savinje, stoji lepa romarska cerkev Device Marije v Novištifti.

Bilo je poletnega večera, ko sem stopil z ondotnim cerkvenikom, ki mi je bil nekatere cerkvene zanimivosti razkazal, iz cerkve ter občudoval prijazno okolico tjá do Gorenjega Grada. Na južnej strani doline se dviguje prijazen hribček, ki je posut z ličnimi hišicami. Ime mu je Gradišče. Tikoma za hribcem kipi visoko k nebu goli Ostri Vrh. Na njegovej skaloviteje strani se vidi daleč na okoli votlina, ki jo ljudje imenujejo „zijačka“. Ta votlina postaja v hrib vedno širokejša ter bi človeka bajè pripeljala na óno stran — na Kranjsko.

Cerkvenik mi je pripovedoval o tej votlini nekako tako-le:

Pred bog si ga vedi koliko leti ni bilo hriba Gradišča; na njegovem mestu je stala lepa graščina. Neke viharne noči pa se utrga sredi Ostrega Vrha velikanska skala, ki se z grozovitim grômom privali na graščino ter jo podere in popolnem zasuje. Na Ostrem Vrh, kder se je utrgala skala, prikaže se votlina — zijačka.

V votlini so se kmalu naselile blagotvorne Žalik-žene. Bile so ljudem zeló prijazne, vzlasti kmetom, ki so si pozidali svoja stanovanja na Gradišči. Pogostoma so jih obiskovale, svetovale jim to in óno in jih poučevale. Za plačilo so si izprosile vselej — latvico kislega mleka. Nekega zimskega dné pride Žalik-žena k najubož-